

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Een onvergetelijke dag.

6 AUGUSTUS 1933 ZAL IK NIET LICHT VERGETEN. Een goed vriend had zich reeds in 1932 tot de Nederlandsche Christelijke Radio-Vereeniging gewend, om, naar den wensch van velen, ook mij gelegenheid te geven door de lucht duizenden in en over de grenzen toe te spreken. Het verzoek werd ingewilligd, en toen de vraag van de N. C. R. V. tot mij kwam, of ik op den eersten Zondag in Augustus de Morgenwijding zou willen houden, heb ik, hoe zeer ik er tegen op zag, toch dadelijk de uitnoodiging aangenomen, overtuigd, dat deze gelegenheid mij van God werd gegeven om een woord te zeggen ter eere van „Hem, die ons liefheeft.”

En toen nu de ure gekomen was, greep de gedachte mij aan, tot zoo vele onzichtbaren, waaronder ook vele nieuwsgierige onbekenden, het woord te richten.

Toch heb ik het kunnen doen, gesterkt door de gebeden; in de rotsvaste overtuiging, dat ik een boodschap had te brengen van mijn hemelschen Meester.

Toen de „Morgenwijding” voorbij was, hoorde ik dadelijk, hoe goed alles was verstaan, en dankte ik God, van Hem verwachtende, het gesprokene met Zijn onmisbaren zegen te achtervolgen.

Nog geen half uur later was ik in een samenkomst, waar niet alleen velen samen waren tot aanbidding, maar waar ook de stemming der harten de ware bleek te zijn: behoefte om Hem te verheerlijken, „die ons van onze zonden gewaschen heeft in Zijn bloed, en ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijnen Vader.” In een toespraak werd er op gewezen, dat de aanbidding niet zoo opeens vanzelf komt. Reeds tevoren moeten de harten bereid zijn door de overdenking van hetgeen wordt gevonden in gemeenschap met den Vader en den Zoon. Maria had te voren den balsem gekocht, en dien bewaard tegen den dag der begrafenis des Heeren. En door Gods Geest geleid brak zij de flesch open, toen Jezus aanzat in het huis van Simon den melaatsche, opdat Hij daar in die ure te midden van velen zou verheerlijkt worden.

Het ziekenbezoek, dat volgde, maakte mij eenige ervaringen rijker. Bij twee personen, die ik beide over herstellenden spreken moest, vond ik „Timotheüs” op tafel, opengeslagen bij de „Indrukken” en de „Briefwisseling,” die men juist aan het lezen of bespreken was. Voor ons, die elkaar nooit te voren zagen, was het wederzijds een verrassende ontmoeting. We kwamen er door te spreken over de groote beteekenis van het gebed en Gods leiding.

En aan den avond van dienzelfden dag mocht ik een openlucht-prediking houden over enkele verzen uit Hand. 14 en 17. Hoe schitterend zag alles er uit in de natuur! De velden bedekt met kudden. De weilanden gemaaid, waarvan de rijke oogst viel waar te nemen. De haver hoog opgegroeid. De rogge in garven gebonden, en in gasten neergezet. God laat Zich niet onbetuigd in goeddoen; geeft regen en vruchtbare tijden, spijze en vroolijkheid. Maar de mensch gaat, evenals in vorige geslachten, zijn eigen wegen. De goedertierenheid Gods leidt hem niet tot bekeering. Wat doet nu God? Hij laat den tijd der genade voortduren! Wel moet de menschheid de gevolgen ondervinden van haar eigenwillige handelingen. Maar Hij blijft roepen, dat de menschen zich alom zouden bekeeren, opdat zij voor tijd en eeuwigheid gelukkig zouden zijn. Hij blijft opwekken tot waarsachtig vrucht dragen, hetgeen niet kan zonder Jezus.

562

Aandachtig luisterden de vele belangstellende aanwezigen. Het was treffend te zien, hoe vlak vooraan, gezeten op het gras, een aantal opgeschoten jongens met groote opmerkzaamheid toe hoorde.

Wat is de openlucht-prediking toch óók een heerlijk middel om velen te dienen! En hoe groot is Gods liefde over ons, dat dit in ons land ongehinderd kan geschieden.

Ja, mijn hoofdindruk, op dien onvergetelijken dag ontvangen, was: God is liefde. En in Zijn rijke zondaarsliefde spreekt Hij op allerlei wijze tot de menschen. In hun huizen, — buiten op de hei! Door-de-lucht en in de open-lucht!

HONGER BIJ OVERVLOED

Honger, overal,
trots brooden zonder tal —
Honger en nood . . .
door een teveel aan brood!

De boer lijdt nood,
en heeft geen geld voor mest:
omdat als mest op 't land
te groote oogst hem rottend rest.

De bakker stookt zijn oven rood,
met 't overtollig brood —
En toch . . . geen geld voor brood:
Honger en bittere nood!

Honger overal,
trots brooden zonder tal.
Honger allerwegen
trots vruchtbaarheid en regen!

't Geschiedt niet bij geval:
We bouwden slechts op eigen kracht,
we kwamen met ons waanwijs hart God tegen,
en nu onthoudt ons God Zijn zegen!

G. J. PEELLEN

Aardig kiekje uit het kamp te Huppel bij Winterswijk